

Arrest

nr. 133 189 van 14 november 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 26 maart 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 12 maart 2014 tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. PEETERS, die *loco* advocaat I. BACQUAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 november 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 3 november 2010 neemt de burgemeester van de stad Antwerpen de beslissing tot het niet in overweging nemen van de aanvraag omwille van een negatieve woonstcontrole op 1 februari 2010. Op 10 juli 2013 legt verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning af met mevrouw N.S, van Lithouwse nationaliteit.

Op 13 september 2013 dient verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, mevrouw N.S, als partner in een duurzame relatie (bijlage 19ter).

Op 12 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 14 maart 2014. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.09.2013 werd ingediend door:

Naam: Y.

Voornamen: Y. M. H. M.

Nationaliteit: Egypte

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Beheira

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- verklaringen op eer door derden: gezien verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kunnen deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.

- ongedateerde foto's. Aangezien er niet kan nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, kunnen ze niet aanvaard worden als voldoende bewijs van de duurzame en stabiele relatie tussen betrokkenen.

- geldstorting Western Union dd. 27.02.2012 vanwege betrokkene aan de referentiepersoon, ongeregistreerd huurcontract dd. 21.12.2012, documenten Socialistische Mutualiteit dd. 02.05.2013, documenten ING dd. 27.06.2013 en 27.08.2013: deze documenten tonen aan dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar kennen sedert februari 2012. Echter, deze gegevens zijn te recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkenen op het moment van de aanvraag minder dan één jaar ononderbroken samenwoonden.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de schending van de artikelen 8 en 62 van de vreemdelingenwet.

In het tweede middel voert verzoeker "de onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering aan overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen".

In het derde middel voert verzoeker de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Gelet op de onderlinge verwevenheid worden de middelen samen onderzocht.

Ter adstruering van de middelen zet verzoeker het volgende uiteen:

“1. Algemeen juridisch karakter:

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.¹

Aanvankelijk volstond voor bepaalde verwijderingsmaatregelen een loutere motivering door verwijzing. Zo vermeldt artikel 8 van de Vreemdelingenwet dat het bevel om het grondgebied te verlaten, om als voldoende gemotiveerd te worden beschouwd, enkel moet verwijzen naar de specifieke bepaling in artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten.

Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienden de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.² Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden.

Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.³

Aangezien de Wet Motivering Bestuurshandelingen ook toepasselijk is in het domein van het vreemdelingenwet, moet de Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke gegevens vermelden waarom zij meent dat de aanvraag onontvankelijk is.

Het doel van de Wet Motivering Bestuurshandelingen bestaat er immers in de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat hij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht hem aanreikt.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de formele motiveringsplicht:

De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. Er ontbreken de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd aan de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist;

Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en 8 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

TWEEDE MIDDEL: Onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken, beslissing overeenkomstig de wet van 29.07.1991

Dat dit niet geschied is, minstens op zeer gebrekkige wijze.

Dat de beslissing gemotiveerd wordt met subjectieve elementen, alsook met foutieve elementen (ongedateerde foto's, terwijl deze wel degelijk gedateerd waren !!!- stuk 7).

Door de handelswijze van DVZ komt de rechtszekerheid in het gedrang, hetgeen ten allen tijde vermeden dient te worden.

Dat het Hof van Cassatie geoordeeld heeft naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van gerechtelijke beslissingen, dat de motiveringen wezenlijke waarborg tegen de willekeur is en geldt als bewijs dat de voorgelegde middelen onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd; (Cass. 12.05.1932, Pas. 1932, I, 1666).

Dat kan besloten worden dat, indien de bestuurshandelingen niet degelijk gemotiveerd werd zulks leidt tot een gemis aan een wezenlijke waarborg tegen willekeur en zulks geldt als bewijs van de Minister van Binnenlandse Zaken de hem voorgelegde situatie niet zorgvuldig onderzocht heeft en zijn uitspraak niet beredeneerd heeft;

¹ S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen, Antwerpen, Maklu, 2007, 148

² S. BOUCKAERT, o.c., 149

³ I. OPDEBEECK en A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 150

Dat er in casu sprake is van een onjuist en anderzijds een manifest gebrek aan motivering in de beslissing dat er toe leidt te besluiten dat de aan de Burgemeester voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht werden.

Dat verzoekster niet akkoord kan gaan met de motivering zoals gegeven in de bestreden beslissing.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

DERDE MIDDEL: SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL:

Dat verweerster het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Dat verweerster zich terdege diende te informeren naar de situatie van verzoeker.

Dat verzoeker nooit verzocht werd om bijkomende stukken naar voor te brengen.

Dat verzoeker ook nooit de gelegenheid heeft gehad om zijn gezinssituatie uit te leggen.

Dat hem nooit uitstel werd verleend om de bijkomende stukken naar voor te brengen.

Dat zij zulks behoorde te doen en ambtshalve haar beslissing diende uit te stellen.

Dat van verweerster mag verwacht worden dat zij haar onderzoeksplicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht met de nodige ernst in acht te neemt.”

2.2. Vooreerst merkt de Raad op dat wanneer een vreemdeling verzoekt om, in toepassing van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten, het aan verweerder toekomt om na te gaan of de betrokken vreemdeling aan de in deze wetsbepaling gestelde voorwaarden voldoet. Indien verweerder vaststelt dat dit niet het geval is dan kan hij ten aanzien van deze vreemdeling een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden nemen. De vaststelling dat een vreemdeling niet over een recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk beschikt of dat hij naliet aan te tonen dat hij over een dergelijk recht op verblijf beschikt, leidt niet automatisch tot de vaststelling dat deze vreemdeling zich op onwettige wijze in het Rijk bevindt. Het is immers mogelijk dat deze vreemdeling tot een verblijf in het Rijk werd gemachtigd of dat hij tijdens de behandeling van een andere aanvraag (asiel, medische redenen...) tijdelijk in het Rijk kan verblijven.

Wanneer verweerder constateert dat een vreemdeling geen recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk kan laten gelden, komt het hem toe aanvullend te onderzoeken of de betrokken vreemdeling niet tevens onwettig in het Rijk verblijft en desgevallend over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten kan slechts worden afgegeven in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een bevel om het grondgebied te verlaten hebben ook verschillende rechtsgevolgen. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft louter tot gevolg dat een vreemdeling geen recht op verblijf kan laten gelden en eventueel zal dienen terug te vallen op zijn vroegere verblijfstoestand. Een bevel om het grondgebied te verlaten heeft tot gevolg dat een vreemdeling het Belgisch grondgebied dient te verlaten en kan desgevallend als basis dienen voor een gedwongen terugleiding naar de grens en een administratieve vrijheidsberoving.

Gelet, enerzijds, op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, de toetsing aan verschillende wetsbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en, anderzijds, dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad. Het gegeven dat de eventuele vernietiging van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg heeft dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk en laat slechts toe te concluderen dat het voor een vreemdeling aangewezen kan zijn beide beslissingen aan te vechten indien hij meent dat de beslissing waarbij hem een verblijf wordt geweigerd op onwettige wijze werd genomen. De vaststelling dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd genomen heeft daarentegen geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing tot weigering van verblijf. Het is derhalve mogelijk dat de Raad vaststelt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskennis van de wet terwijl deze vaststelling geen impact heeft op de beslissing tot weigering van verblijf, die aan een vreemdeling met een zelfde akte ter kennis werd gebracht. De vernietiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten wijzigt immers niets aan de aard of rechtsgeldigheid van deze beslissing tot weigering van verblijf.

Zelfs al heeft de Raad in het verleden geoordeeld dat “*Dans la mesure où la décision [de refus de séjour de plus de trois mois avec ordre de quitter le territoire] attaquée dans le cadre du présent recours est, en droit, unique et indivisible (C.E., 28 juin 2010, n° 205.924), l'ordre de quitter le territoire ne peut*

juridiquement en être détaché” (RVV 13 maart 2012, nr. 77 137) (“*In de mate waarin de beslissing [tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten] die in het kader van huidig beroep wordt aangevochten, in rechte één en ondeelbaar is (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924), kan het bevel om het grondgebied te verlaten er juridisch niet van afgesplitst worden*”, eigen vertaling, zie ook RvV 28 juni 2011, nr. 64 084), dan past het evenwel vast te stellen dat de bepalingen van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) volgens dewelke wanneer de bevoegde minister of zijn gemachtigde een recht op verblijf niet erkent, hij de betrokken vreemdeling hiervan in kennis dient te stellen middels “*een document overeenkomstig het model van bijlage 20*” dat “*desgevallend*” ook een bevel om het grondgebied te verlaten bevat enkel toelaten te besluiten dat twee beslissingen in één akte van kennisgeving kunnen worden opgenomen. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit echter niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (in dezelfde zin: RvS 5 maart 2013, nr. 222.740; RvS 10 oktober 2013, nr. 225.056, RvS 12 november 2013, nr. 225.455). De Raad van State benadrukte daarenboven reeds dat “*[d]e verwijzing naar het arrest van de Raad van State nr. 205.924 van 28 juni 2010 [...] niet dienstig [is] omdat daarin de beoordeling van een motivering aan de orde was waarop echter niet op algemene wijze kan worden afgeleid dat alle beslissingen die een beslissing tot verwijdering bevatten één en ondeelbaar zouden zijn.*” (RvS 23 december 2013, nr. 10.181, c).

Verzoeker voert de schending aan van de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de schending van artikel 8 van de vreemdelingenwet.

Artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht waartoe het bestuur is gehouden, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij zo nodig kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Artikel 52, § 4, lid 5 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit die bewoordingen kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord “*desgevallend*” wijst integendeel op een mogelijkheid en betekenen juist niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven. Indien een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, is een motivering vereist die losstaat van de motivering voor de beëindiging van verblijf (zie *mutatis mutandis* RvS 15 januari 2014, nr. 226.065).

In casu kan de Raad slechts vaststellen dat verweerder niet heeft aangegeven op basis van welke wettelijke bepaling hij heeft beslist dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven. Zoals reeds werd gesteld, laat het feit dat verweerder de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten heeft afgewezen niet toe automatisch te besluiten dat verzoeker illegaal in het Rijk verblijft.

Daargelaten de vraag of de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, overeenkomstig artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, “kan” of “moet” worden genomen, dient verwerende partij in ieder geval de formele motiveringsplicht te respecteren. Het is trouwens slechts door het respecteren van deze verplichting dat kan worden vastgesteld of een beslissing al dan niet ingevolge een discretionaire bevoegdheid werd genomen.

Ten overvloede moet er tevens op worden gewezen dat de wetgever in artikel 8 van de vreemdelingenwet – zonder in enige uitzondering te voorzien – uitdrukkelijk heeft gesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet, die werd toegepast, dient te vermelden.

Waar verweerder in zijn nota met opmerkingen opwerpt dat slechts op zeer algemene wijze wordt ingegaan op de geschonden rechtsregels en het voor verzoeker op basis daarvan niet duidelijk is hoe deze door de bestreden beslissing concreet zijn geschonden, moet worden gesteld dat verzoeker uitdrukkelijk de schending opwerpt van de artikelen 8 en 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en dat verzoeker aangeeft dat de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken, zodat niet kan worden besloten dat onder verwijzing naar artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet, het middel onontvankelijk is bij gebrek aan een voldoende duidelijke uiteenzetting van de wijze waarop volgens verzoeker de aangehaalde rechtsregels zouden zijn geschonden.

Verzoeker kan derhalve worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is tekortgekomen aan zijn verplichting tot formele motivering, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Het middel is, voor wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, in de aangegeven mate, gegrond.

2.3. Met betrekking tot de beslissing tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden

2.3.1. Verzoeker voert de schending aan van de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de schending van artikel 8 van de vreemdelingenwet en de schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat artikel 8 van de vreemdelingenwet niet dienstig kan worden ingeroepen ten aanzien van de beslissing tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden. Artikel 8 van de vreemdelingenwet handelt immers over het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens.

Verder, zoals hierboven reeds aangehaald, bepaalt artikel 62 van de vreemdelingenwet dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht waartoe het bestuur is gehouden, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij zo nodig kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Uit een eenvoudige lezing van de beslissing tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden blijkt dat in de beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing werd genomen. Met verwijzing naar artikel 40*bis*, § 2, 2° van de vreemdelingenwet wordt door verweerder vastgesteld dat verzoeker niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker onvoldoende bewijs aanbrengt dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben. Verder verwijst verweerder naar de voorgelegde stukken en de gegevens van het rijksregister en oordeelt verweerder dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te krijgen op basis van gezinshereniging.

De voorgelegde stukken worden opgesomd en beoordeeld. In de mate dat verzoeker meent dat de bestreden beslissing niet gemotiveerd is met betrekking tot de door hem ingediende stukken, laat hij na aan te duiden met welke gegevens geen rekening zou zijn gehouden. De loutere bewering van verzoeker volstaat niet om de schending van de formele motiveringsplicht aan te tonen. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk rekening is gehouden met de stukken die verzoeker heeft voorgelegd ter verantwoording van zijn aanvraag.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad besluit dan ook dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Ten aanzien van de beslissing tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden wordt een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet aangetoond. Evenmin wordt ten aanzien van voornoemde beslissing de schending van de artikelen 7 en 62 van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

2.3.2. Waar verzoeker stelt dat de bestreden beslissing geen correcte redenen bevat, op gebrekkige wijze gemotiveerd is, gemotiveerd is met subjectieve elementen en dat hij niet akkoord kan gaan met de motivering uit de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* nazicht in van de materiële motiveringsplicht in het raam van de toepassing van artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 52, § 4 van het vreemdelingenbesluit en artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;*
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;*
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;*

b) met elkaar komen samenleven;

c) [beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;]

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;

f) [ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen;]"

In casu heeft verweerder geoordeeld dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Verzoeker heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet, aldus verweerder.

Waar verzoeker stelt dat de bestreden beslissing is gesteund op een gebrekkige of ontbrekende motivering, stelt de Raad vast dat, in tegenstelling tot hetgeen verweerder voorhoudt, uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat rekening werd gehouden met de verschillende door verzoeker neergelegde stukken en voor elk van deze elementen werd aangegeven om welke reden(en) deze niet werden weerhouden.

Waar verzoeker stelt dat de bestreden beslissing steunt op foutieve elementen, met name ongedateerde foto's, terwijl deze wel degelijk gedateerd waren, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat gedateerde foto's werden gevoegd bij de aanvraag van verzoeker. Bovendien zijn de foto's die door verzoeker worden bijgevoegd bij het verzoekschrift niet dezelfde foto's als deze welke werden gevoegd bij de aanvraag. Verweerder was aldus niet op de hoogte van deze gegevens bij het nemen van de bestreden beslissing zodat verzoeker hiermee niet aantoonde dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze de foto's heeft beoordeeld. Het kan verweerder niet ten kwade worden geduid geen rekening te houden met gegevens waar hij geen kennis van heeft. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken.

Voor het overige dient *in casu* verwezen te worden naar artikel 39/78 *juncto* 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet. Luidens voornoemd artikel moet het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting bevatten "van de feiten en de middelen". Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door het bestreden besluit werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). Een middel of een onderdeel van een middel is slechts ontvankelijk in de mate dat niet alleen wordt aangegeven welke bepaling of welk beginsel met een bestreden beslissing zou zijn geschonden, doch dat tevens wordt toegelicht op welke wijze die schending zou zijn gebeurd. Verzoeker gebruikt, met uitzondering van de ongedateerde foto's, voor het overige slechts algemene bewoordingen zodat hij *in casu* niet op voldoende duidelijke wijze aangeeft in welk opzicht de opgegeven regels of beginselen geschonden zijn door de bestreden beslissing.

Ten overvloede, waar verzoeker aangeeft dat de beslissing werd gemotiveerd op subjectieve elementen en aangeeft dat hij niet akkoord kan gaan met de motivering van de beslissing, geeft verzoeker aldus blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid. Doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad benadrukt dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006. nr. 2479/001, 94). De Raad is in deze niet bevoegd om zich in de plaats te stellen van de overheid en de verblijfssituatie van verzoeker opnieuw ten gronde te beoordelen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet of van artikel 52, § 4 van het vreemdelingenbesluit kan niet worden weerhouden.

2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel dat verzoeker geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat van verweerder mag worden verwacht dat hij zijn onderzoeksplicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht met de nodige ernst in acht neemt, toont verzoeker met zijn uiteenzetting niet aan dat verweerder onterecht heeft nagelaten enig door hem aangevoerd dienstig gegeven in aanmerking te nemen, noch dat niet op basis van een correcte feitenvinding tot de conclusie is gekomen, noch dat de bestreden beslissing niet degelijk werd voorbereid, noch dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is genomen. Uit het voorgaande volgt dat verzoeker aldus geen elementen bijbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen over het bovenstaande. De schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bovendien, in het kader van de wederkerigheid van de aangevoerde zorgvuldigheidsplicht, moet worden gesteld dat het aan de vreemdeling die een aanvraag indient om tot een verblijf gemachtigd te worden toekomt deze aanvraag met de nodige overtuigingsstukken te onderbouwen. Het feit dat verzoeker naliet bepaalde bewijsstukken bij zijn aanvraag te voegen, laat toe te besluiten dat hij zelf onzorgvuldig optrad, doch heeft niet tot gevolg dat op verweerder de verplichting zou rusten om in de plaats van verzoeker diens aanvraag met stukken te staven. Het gegeven dat verzoeker zelf nalatig was en in gebreke bleef om de aanvraag tot machtiging tot verblijf met dienstige stukken te onderbouwen, laat niet toe te besluiten dat verweerder de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden. In voorliggende zaak blijkt verder dat verweerder rekening heeft gehouden met de door verzoeker neergelegde bewijsstukken en deze bij zijn onderzoek heeft betrokken.

Waar verzoeker een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht lijkt aan te voeren, aangezien hij stelt dat verweerder zich terdege diende te informeren naar de situatie van verzoeker; dat verzoeker nooit verzocht werd om bijkomende stukken naar voren te brengen; dat verzoeker ook nooit de gelegenheid heeft gehad om zijn gezinssituatie uit te leggen; dat hem nooit uitstel werd verleend om bijkomende stukken naar voren te brengen; dat verweerder dit behoorde te doen en ambtshalve zijn beslissing diende uit te stellen, benadrukt de Raad dat verzoeker de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in zijn aanvraag en dat hij deze aanvraag met alle nodige stukken kon onderbouwen. Verzoeker houdt derhalve ten onrechte voor dat hij niet de mogelijkheid had om zijn standpunt te verduidelijken.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht, op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, zou geschonden zijn.

2.3.4. In de mate dat verzoeker ten slotte een schending van het rechtszekerheidsbeginsel aanhaalt waar hij stelt dat door de handelswijze van verweerder de rechtszekerheid in het gedrang komt en dit ten allen tijde dient te worden vermeden, gebruikt verzoeker slechts algemene bewoordingen en wordt door verzoeker niet toegelicht op welke wijze die schending zou zijn gebeurd door de bestreden beslissing zodat dit middelonderdeel onontvankelijk is.

Ten overvloede merkt de Raad op dat het rechtszekerheidsbeginsel een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel is dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Verzoeker toont niet aan dat er *in casu* zou zijn afgeweken van een vaste gedragslijn of dat hem toezeggingen of beloften werden gedaan. Gelet op voorgaande vaststellingen en nu de bestreden beslissing werd genomen op basis van duidelijke wetsbepalingen kan verzoeker ook niet voorhouden dat het rechtszekerheidsbeginsel werd geschonden.

2.3.5. De Raad stelt *in casu* vast dat het feit dat verweerder heeft nagelaten de beslissing tot afgifte van het bevel om grondgebied te verlaten te motiveren – waardoor deze beslissing dient te worden vernietigd – op zich evenwel niet toelaat te concluderen dat ook de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met enig gebrek is behept waardoor deze evenzeer dient te worden vernietigd.

Gelet op het voorgaande zijn de middelen, in de mate dat ze onvankelijk zijn en in de mate dat ze tot de beslissing tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden zijn gericht, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 12 maart 2014 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen voor wat de beslissing van 12 maart 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden betreft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN